

tilvejebringens Sikkerhed for Banens fortsatte Drift, og paa den anden Side det Djemed, som fra hvert saadant Anlægs Standpunkt uafviselig maa forlanges opfyldt, nemlig at der høves en Fornyelsesfond — har jeg tilladt mig at stille et Vædringsforslag, som gaar ud paa, at Reservefonden vokser indtil 10 pCt.; af disse 10 pCt. betragtes de 5 pCt. som Sikkerhed for Selskabets fortsatte Drift; de øvrige 5 pCt. kunne, med Regeringens Samtykke, anvendes til Fornyelse og Udvidelse. Hvad Henlægelsen angaar, bør efter min Mening ikke hele Udbyttet anvendes dertil; men lad os dog i alt Fald blot gaa saa vidt, at man støer, at 40 pCt. af Anlægskapitalen kan anvendes dertil foreløbig, indtil de have naaet 5 pCt. for at Staten hurtig kan faa den Sikkerhed, som Regeringen kræver; men derefter bør der ikke anvendes mere end 10 pCt. af Driftsoverskuddet til opsparet Reservefond, nemlig svarende til, hvad der finder Sted ved alle lignende Selskaber, og det er rigtigt at sætte Grænse for, at det aldrig overstiger 10 pCt. af Anlægskapitalen. Naar jeg har brugt dette Ord, Anlægskapitalen, vil jeg udtrykkelig bemærke, at jeg derved forstaar det samme, som er angivet i Udvalgets Vædringsforslag Nr. 4, at Ekstrapropriationsudgiften er travregnet, medens jeg antager, at Driftsmateriellet maa være medregnet i Anlægskapitalen.

Med disse Ord skal jeg tilade mig at anbefale dette Vædringsforslag til det ærede Udvalgs Opmærksomhed og til den højt-ærede Ministers velvillige Modtagelse. Jeg tror at være kommen den meget ærede Minister i Møde til en vis Grad derved, idet jeg paa den ene Side har underordnet min Mening under hans Forbring, men paa den anden Side har troet at handle rigtig ved at gøre Banernes Interesser gældende paa en bestemt Maade, end det ærede Udvalg har gjort. Det har glædet mig, at de forskellige Sider i Udvalget ikke have stillet sig paa Forhaand afvisende hertil, men tværtimod have modtaget det — kan jeg sige — med en vis Interesse uden selvfølgelig at kunne slutte sig dertil. Det kan jeg ikke vente, at man i alt Fald paa dette Standpunkt kan gøre, og maa derfor afvente, hvad der vil fremkomme desangaaende fra de forskellige Sider.

J. Scavenius: Saaledes som Udvalgets Forhandlinger ere faldne ud efter den Betænkning, der er os forelagt, finder jeg mig i nogen Forlegenhed lige over for Afstemningen over § 1. Det forekommer mig nemlig ikke, at det Mindretal, der vil

have denne Paragraf udstemt, har Ret fuldt ud, medens det paa den anden Side ganske vist forekommer mig dog til en vis Grad at have Ret. Saa længe der kun er Tale om, saaledes som altsaa Paragraffen begynder, at give en Koncession til Bygning af en Jærnbane fra Regeringens Side, skal jeg ærlig tilstaa, at jeg ikke skal have noget imod at overlade det i Regeringens Haand. Men Betæneligheden kommer for mig frem, naar jeg ser hen til § 3, og det undrer mig, at den Side af Sagen synes at være overset af det ærede Udvalg. Betæneligheden kommer frem, naar jeg ser hen til § 3, ifølge hvilken Regeringen ikke alene har Ret til at give Koncession, men ogsaa Ret til at bevilge Penge af Statskassen til Koncessionshaverne. Der synes det mig, at det tvivlsomme ligger; thi det forekommer mig, at det er at give en større Bemyndigelse til Regeringen, end der er nogen rimelig Grund til. Det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Hammerich) erklærede jo vel, at det hele, her er Tale om, er at give Regeringen Bemyndigelse til at anvende 2 à 3 Millioner Kr. efter bedste Skønne til Jærnbaneagens Udvikling her i Landet. Nu kan man vel nok sige, at allerede 2—3 Millioner ere ikke saa ganske lidt; men tillige ved jeg ikke, hvoraf det ærede Medlem slutter, at det kun vil blive 2—3 Millioner. Det er jo meget muligt, at de ca. 30 Jærnbaneforslag, som enten ligge paa Tingets Bord, eller som man tænker sig snart komme til at ligge der, kun ville fordrø et Tilskud af disse 2—3 Millioner, men der kan jo komme mange flere til inden den Tidsgrænse, man har sat for Lovforslagets Tilværelse. Det forekommer mig at være en ganske naturlig Ting fra Rigsdagens Side at erklære, at naar der er Tale om Pengebidrag til vedkommende Koncessionshaver, ja saa maa Rigsdagen forbeholde sig at sige Ja eller Nej. Derimod mener jeg rigtig nok, at naar der kun er Tale om Koncessioner, om at give Koncessioner til et Selskab eller en Kreds af Mænd paa en Egn, som mener at kunne gennemføre et Jærnbaneforetagende uden Bidrag fra Statskassen, kan man uden nogen som helst Fare ja, endog saa til Glæde for Jærnbaneagens Udvikling her i Landet, give Regeringen den Bemyndigelse, som den har forlangt.

Saa vidt jeg har opfattet Betænkningen og de forskellige Forslag, der ligge for til Afstemning, ser det i alt Fald ikke ud til, at dette Lovforslag, som i mange Henseender kunde virke meget heldig, har nogen stor Udsigt til at gaa igennem. Jeg